

A brit multikulturalizmus megfojtotta a szigetországot

2024 január 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nagy a baj!

Amikor 1997. május 2-án, a választások után Londonban reggel összegyűltünk az egyetemi kantinban, kialvatlan szemű angol kollégáimnak megjegyeztem: „Úgy néz ki, gyűzött a Munkáspárt.” Erre az egyetem dékánja sugárzó arccal felém fordult, és azt mondta: „Ez nem gyűzelem volt, hanem földcsuszamlás!” Pedig 1997-ben Tony Blair „csak” 12,5 százalékot vert rá a bugyuta John Major által vezetett konzervatívokra.

Ez akkor kolosszális aránynak számított, ezzel szemben mára szinte senki sem lepődik meg azon, hogy a munkáspártiak jelenleg tizennyolc százalékkal vezetnek a közvélemény-kutatásokban a szétesfélben levő, irányt vesztett brit konzervatívokkal szemben. A különbség csak az, hogy huszonhét évvel ezelőtt egy sármos, energikus vezető állt a brit baloldal élén, a mai, Keir Starmer pedig egy megfáradt, ötlet nélküli marxista politikai fosszília, akit még a legelkötelezettebb szavazói sem várnak semmit.

A huszonhét évvel ezelőtti szocialista gyűzelemnél a szavazók többsége még nem értette, hogy az európai civilizáció egyik legkiemelkedőbb nemzeténél – churchilli kifejezéssel élve – a vég kezdetének lehetünk tanúi. Mondhatnánk azt, hogy egy Keir Starmer vezette kormány hatalomátvétele ezután a vég vége lesz, ha ugyan ez már a gyakorlatban évekkorábban nem következett volna be. A brexitreferendum tudniillik a britek utolsó kétségbeesett és egyben reményteljes próbálkozása volt az önrendelkezésük visszanyerésére és mellőzött nemzeti kultúrájuk visszaállítására saját országukban.

Felismerték, hogy az Európai Unió a nemzeti önrendelkezési törekvések, köztük a határok feletti ellenkezés fenntartásának esküdt ellenségévé vált, csak azt nem tudatosították, hogy saját vezetőik is ennek a politikai iránynak hűségese helytartói és végrehajtói. Ahelyett, hogy a brexit által felkínált függetlenséget valósították volna meg, az amerikai érdekeket vakon követő globalista konzervatívok egy brüsszeli típusú, nemzeti érdeket mellőző rendszert alakítottak ki Westminsterben.

A brit álkonzervatívok nem egyszer becsapták a polgáraikat. Túl gyávák voltak ahhoz, hogy tudatosan szembeszálljanak a polgárok népszavazásban kifejezett, félreérthetetlen akaratával. Nem, csak más módszert alkalmaztak: az ellenőrizetlen bevándorlással és a multikulturalizmus antinemzeti ideológiájának erősítésével irányíthatatlanná tették országukat. Ennek eredményeként ma már nincsenek meg sem az alkotmányos, sem a politikai eszközök ahhoz, hogy megállítsák az ország teljes kulturális és demográfiai összeomlását. Persze a multikulturális anarchiába süllyedt országot még elméletileg vissza lehetne terelni egy régi, kulturálisan homogén mederbe, csak sajnos garantáltan nem demokratikus és nem humánus módszerekkel.

Talán nehéz is lenne levezetni a józan ész szabályai szerint igazodó átlag magyarnak, hogy a világ egyik legmodernebb tengerészetével rendelkező népéül hogyan csinál napi szinten teljes balekot néhány analfabéta embercsempész, akik gumicsónakflottájukkal egyszeren elárasztják az országot öntörvényű migránsokkal. Vagy hogyan lehet a fővárosuknak egy terrorizmust normalizáló, szélsőséges iszlamista tüntetéseket engedélyező polgármestere? Eközben hadseregük a sokéves, fehéreket érő diszkriminatív kvótáik és narratívájuk miatt nem tud elég fehér újoncot toborozni, emiatt precedens nélküli emberhiányban szenved. De teszem azt, ön hajlandó lenne egy határok nélküli országért, ahol másodrangú polgárrá rangsorolták vissza, az életét áldozni?

Hogy az angolokat kicsit pihentessük, hogyan vezetheti Skóciát is egy olyan párt, amelynek pakisztáni származású első minisztere támogatta a hazájukért életüket feláldozó katonák emléknapján a Hamászt éltető, zsidóellenes tüntetéseket? Akinek a pártja (SNP) hét év börtönnel sújtaná azon szülőket, akik nem egyeznének bele kiskorú gyermekeik sebészi úton történő nemi megcsonkításába? Tehát hogy miért nem számít az, hogy októberben tizennyolc százalékkal nyerheti meg a választásokat egy szélsőséges iszlamistákkal szövetkező neomarxista párt, annak oka az, hogy szinte mindegy, ki vezeti őstül az országot: akik a parlamentben ülnek, már nem az ország igazi urai. Adminisztratíván az államot egy globális árnyékhatalom parancsainak engedelmeskedő liberális bürokrácia vezeti, az utcákon pedig egy jó ideje már szélsőséges politikai vallással átitatott ország az úr.

A multikulturális társadalom többé nem tud magának produkálni egy olyan politikai elitet, amelyik képes lenne az ország sorsát kézbe venni, és megtenni a társadalom túléléséhez szükséges lépéseket.

A briteknél nem maradt olyan politikai párt, amely egy céllal és közös jövőképpel össze tudná fogni a félrevezetett, demoralizált társadalmat. Csak a hazugság és az árlás ötven árnyalata maradt, és egy iszlamisták által meghatározott posztbrit jövőkép.

„Legyünk türelmesek, testvéreim” – hangzott el számos esetben a Hamászt éltető iszlamisták tüntetésein az elmúlt hónapokban. Csak már tudják, hogy az ellenállás megtört, a mérleg nyelve az ő oldalukra billent, és felesleges lenne

a világszerte öldöklő társaik példájára tömeges atrocitásokat elkövetni. A franciákhoz, svéddekhez, németekhez hasonlóan ez a társadalom is felemészti önmagát.

Sajtójuk a magyar jogállamiságot parodizálja, rendőreik az utakat blokkoló klímaextremistáknak szolgálnak fel forró teát, a határőreik migránsokat taxiznak első osztályon az ország szívébe, a politikusok pedig azon vitatkoznak, milyen neműnek szólítsák egymást.

Minden a terv szerint halad. A multikulturalizmus megbuktatta önmagát, a társadalom pedig spontán visszatér az egyetlen domináns monokultúra állapotába. Csak persze ez most már az esetükben nem keresztény, brit vagy európai lesz.

Deme Dániel

A szerző a Hungary Today hírportál főszerkesztője

www.magyarnemzet.hu

Ajánló